

Böszörményi Gyula

VALAKI

A park fái... Ősöreg mind, mégis dús lombkoronákat rezdít rajtuk a szél. Mélyen barázdált, öles törzseik harmatot sírnak hajnalban. A vaskos gyökerek úgy marnak bele a talajba, s bukkannak ki belőle itt-ott újra, mintha egy-egy inas, májfoltos kezű, vén isten akarná megmarkolni a Földet, hogy végre kebelére vonhassa azt. Ezek a fák tisztas távolságot tartanak egymástól, mégsem lehet közöttük túl messzire látni.

Ahol a fák elmaradnak, ott kezdődik a park. Rendezett foltokban váltják egymást a virágokkal teleültetett ágyások és a természetes rétek. Ez szép. Szép, hogy minden ilyen békésen megfér a parkban. Az egész ráadásaként tiszta vizű, gyors patak szeli ketté. Medrében fényesre csiszolódott kövek garmadája – ahogy kell.

A patakon fahíd – erős, karcsú, fiatal és büszke. Ível, dolga szerint. Messzebb, épp a park közepén áll a kastély. Az épületnek két szárnya van, és nem veszi körül kerítés. Az ablakok rácsokkal befuttatva dúsán, a harmadik, a legfelső emeleten is. A kastély jó állapotban van, látszik, hogy lakják, és lakói szeretik. Hátul – ahol én állok, onnan nem látható – kicsiny parkolóban autók sorakoznak, mint mérges darazsak, mik ébredésre várnak.

A park fölött most éppen ragyogó napsütés feszít kupolát, amin néhány alig látható bárányfelhő fehér pamacsra lebben. Tehát tavasz van, már meleg, és sokat ígérő.

Az összkép tehát tökéletesnek mondható. Túl tökéletesnek. Akkor kezdek gyanakodni, mikor kiderül, hogy ezt a helyet nem Édennek hívják. A parkot valójában nem nevezik sehogy, bár gyönyörű. Egyedül a kastélynak van saját neve.

– Világtojás Elmekórház – szól békés szemlélődésembe Johann, a helyi kertész. A kezében himbált metszőollóval rá is bök a távoli kastélyra, s e gesztusban felfedezhető némi gúny vagy tán ironia.

A park mégis kivételesen szép. Nincs is más dolgom most, mint percekig a szakállamat simogatva gyönyörködni.

Johann görnyedezve, néha fél térdre ereszkedve távolodik a virágai közt.

Beszél. Hangja apáé, ki gyermekeihez hajol le.

– Te meg mit bóbiskolsz itten? Hát nem kaptál éppen annyi vizet, mint a többiek? Kényeskedsz, tudom én, engem nem csapsz be. Na! Tessék kihúzni magad, nézd, én milyen szálegyenes vagyok.

Ez igaz. Johann kihúzza magát, hogy mutassa a virágnak, mennyire szálegyenes. Csak én veszem észre, mennyire fájhat a dereka e mutatóvántól. Apró rándulás a szájsarkában. Azért csak beszél tovább a virághoz.

– Így kell ezt, láthatod. Ha netán kijönne valaki abból a házból, annak meg kell mutatnotok, hogy akármilyen kicsik és eltaposhatóak vagytok, tudtok egyenesen állni. Mert azok bizony odabenn...

Johann csöndben marad, míg meghallgatja, mit súg az épp arra járó szellő.

– Jó idő lesz – közli azután a körötte figyelő virágokkal a hírt. – Fagy az idén már nem várható, nyíljatok nyugodtan. S ha mégis fagy lenne, az Isten akarata.

Ezzel Johann megoldott minden metafizikai ellentmondást, hát újra lehajolt, hogy igazítsa a szirmok tengerén. Élénken csillogó tekintete ügyel minden apró részletre. Tán még többre is, mint sejthető.

– Odanézz, hisz te eltévedtél! – lép hirtelen oldalra, és ujjai, miknek repedéseibe föld ivódott rég, kék virágot érintenek, holott ebben az ágyásban csak sárga szirmok ragyognak. – Te rosszaság, hát anyád nem mondta, hogy maradj a közelében? Szárnyra keltél a széllel, mi?! Aztán itt kötöttél ki, idegen virágok között, szegény. Most még persze hagyják, hogy nézdegélj, de később lehet, hogy megfojtanak, mert más vagy. Semmi baj, majd holnap óvatosan kiemellek. Két ágyással arrébb laknak a rokonaid. A hazai föld nem fog kivetni.

Figyelem a kertészt, és szeretném érteni, de nem megy. Ahogy beszél a virágaihoz, érzem, hogy a lábaim gyökeret vernek, s már mozdulni sem merek, nehogy eltapossam bármelyiket.

Pedig Johann nem bolond. Csak éppen a bolondok házának kertésze. Mindig borostás kissé. Aki naponta látja, el sem tudja képzelni, miként tud ilyen *felemásan* borotválkozni. Állán a néhol már szürkébe, itt-ott tiszta fehérbe váltó szőrszálak mindig pontosan kétnapos hosszúságúaknak tetszenek; tehát vagy megálltak a növésben, és Johann egyáltalán nem borotválkozik, vagy... Nem értem.

A kertész különben kék kötényt visel. Mellén laposan fekszik a tán soha nem használt zseb. A kötény lebbenő vége sárfoltos, térdeinél kopott, de az egész egyben mégis valahogy tisztának hat. Mintha Johann éppen csak szórakozásból, néhány percre öltötte volna magára, hisz

alatta hófehér inget, nyakkendő és élére vasalt, színházba való szövetnadrágot hord. Fura együttese ez a ruhadaraboknak. Mindehhez pedig teljes természetességgel illenek ormótlan gumicsizmái.

Johann éppen térdel – már vagy tíz lépést távolodott –, s most úgy hasal neki egy virágnak, mintha a fogaival akarná elharapni a szarát.

– No, hát jól figyelj! – súgja a sárga szirmoknak, mire azok a szuszszanasától megremegnek. – Én vagyok a főnök, ezért nem volna kötelességem magyarázkodni, mégis megteszem. Látom, hogy egyetlen leved maradt. Ez pech. Mégis, ha valaki tényleg kijön abból a baromi nagy házból, hát te leszel a legfontosabb, kisapám! Azt kérde, miért? Mert éppen olyan hiányos vagy, mint ők. Bizony, *azok* figyelnek rá, hogyan tűröd a sorsod. Ha a fejeddel a föld felé bóklászol, nemcsak engem hozol szégyenbe, de *azokat* is megrémíted. Holnap rád nézek, hogyan döntöttél.

Johann gyors mozdulatokkal áll fel és fordul felém.

– Uram?! – hangosan kiált, pedig alig vagyunk néhány lépés távolságra egymástól. Eddig a virágokkal normál hangerőn társalgott.

– Igen?! – kérdezek vissza. A lábaim még mindig nem mernek mozdulni.

– Hát, no! – biztat Johann. Ez bizonyára azt jelenti, hogy kövessem. Óvatosan lépni próbálok. Sikerül – ennek a kertésznek mégsem olyan erős a varázshatalma.

– Vigyázzon: csak a lába elé nézve! – figyelmeztet Johann, ám közben ő anélkül robot ki az ágyások között futó, kavicsal felszórt sétaútra, hogy egyszer is lepillantana. Ismeri már minden virág helyét.

– Siessen, ember, ha kíváncsi valamire! – Johann hangja nem durva, inkább játékos. Szemében évődés.

– Megyek már! – mondom az elveszettek sipákolásával.

Ha kíváncsi vagyok valamire – zümmög fejemben a gondolat. Nem szükséges megmagyaráznom Johann-nak, hogy kíváncsiságom régen elmúlt. Úgy *kétezer* éve. Nem is ez hozott ide, a Világtojás Elmekórház parkjába, s nem ezért szólítottam meg a kertészt. Csupán arról van szó, hogy Johannt láttam meg először, hát szóltam hozzá. Különben meg annyi itt a dolgom, hogy ide tartozom.

Semmi több.

– Mit mondott, hogyan nevezik magát? – kérdi Johann, mikor már egymás mellett lépkedve ropogtatjuk a murvát.

Bemutatkozom.

A kertész képtelen elfojtani kibuggyanó nevetését.

– Bocsásson meg, de igazán... – szabadkozik, miközben ráncos, borostás arca tényleg elpirul. – Csak ez a ház. Úgy tűnik, valahogy hat rám.

– Semmi baj – én is vele nevetek. – Tudom, a nevem manapság mulatságos, de nem zavar.

Johann ezen meglepődik, arcomat fürkészi.

– Boldog ember lehet – mondja aztán.

– Nem tudom – vonom a vállam. – Inkább boldogtalan.

– Nincs különbség – legyint Johann.

Mögöttünk, a kastély második emeletén hangos csörömpöléssel betörik egy ablak. Hulló szilánkok csillannak a napfényben.

Eső, 2013/4.